

middel: Bidrag fra Statskassen, er fornuftigt, rigtigt og tilstrækkeligt. Det er Betænkelsesbeholder, som sandsynligvis ville komme til Orde fra anden Side, og som jeg ikke nægter have nogen Vægt. Smidlertid synes jeg ikke, at de kunne være afgørende i Forhold til den store Binding, som det stadig forekommer mig maa ligge i selve Tankens Gennemførelse. Det er og bliver en Skønssag, om Betingelserne netop ramme, og som jeg før tillod mig at udtale, det kan ikke undgaaes, at Kredsen i det virkelige Liv kan falde noget udenfor eller indenfor den, hvor den efter Tanken skulde drages. Det gælder, hvorledes man end formulerer Betingelserne. Det forekommer mig paa den anden Side, at en af de stete Hovedforandringer dog kan have noget for sig, den nemlig, at medens det oprindelige Forslag var saaledes, at vedkommende aldrig maatte have søgt Fattigundersøttelse, gælder det nu om i 10 Aar ikke at have gjort det. Det forekommer mig dog at være en ganske god Prøve, naar vedkommende ærlig og med Held i de 10 Aar, som gaa umiddelbart før det 60de Aar, har holdt sig udenfor Fattigvæsenet det forekommer mig at være en saa god og tilstrækkelig Prøve, at man kan lade ude af Betragtning, at samme Person maatte tidligere har faaet Understøttelse af Fattigvæsenet, hvad der kan have været tilfældigt eller forbigaaende. — Hvad dernæst Byrden for Kommunerne angaar, saa veed jeg ikke mere at sige derom end andre. Det er muligt, at det bliver en betydelig større Kreds af Personer, det er muligt, at det bliver en betydelig større Byrde for Kommunerne. Naar man afhjælper det ved at give Tilskud fra Statskassen, saa har det en almindelig Betænkelse, fordi det er at blande Staten ind i det offentlige Forsørgelsesvæsen, som er en kommunal Sag. Medens jeg paa den ene Side saa godt kan forstå, at Staten træder til, hvor det gælder om egentlig Hjælp til Selvhjælp, er jeg ikke meget for, at Statskassen træder til og hjælper Kommuneskassen, hvor det gælder den egentlige Forsørgelse af den Art, som ikke er betinget af Selvhjælp. Men paa den ene Side ere jo Kommunerne — mener jeg — sikrede i alt væsentligt mod, at det skal blive dem en altfor tung Byrde, og paa den anden Side er jo Forholdet med Hensyn til Bidrag af Statskassen ordnet paa den Maade, at Kommunen dog ikke fristes til at udøve den Barmhjertighed og Belgørenhed, som bestaar i at lade andre betale uden selv at være med dertil. Saaledes er Forholdet ikke, at der gives ubetinget Tilskud; men det er et

Tilskud, som er nøjagtig svarende til, hvad Kommunen selv udbræder.

Det forekommer mig derfor, at alt vel overvejet, ere de Forandringer, Forslaget har undergaaet — og for en stor Del ere jo rent tekniske, idet det, saasnart det er fremtraadt som selvstændigt Lovforslag, maatte optage en Del af, hvad der er henvisst til i Lovven om det almindelige Fattigvæsen — ikke af den Bestaaenhed, at de kunne svække den Hovedgrund, som jeg har til at slutte mig til Forslaget, nemlig at det realiserer en i og for sig rigtig Tanke, der vel forhaabentlig en Gang vil faa sit Supplement og derved ogsaa sin Begrænsning, men som dog, som den er udført, er en Løsning af en Del af de Opgaver, som ikke kunne stodes til Side, idet der maa gøres noget i Retning af at sætte Stel mellem dem, som blive trængende uden Skyld og dem, der maa understøttes, skønt de have Skyld selv. Jeg kan derfor ikke andet end tilraade Lovforslagets Vedtagelse.

Jeg skal endnu herovre en Betragtning, som maatte hænges noget sammen med Fattigloven, men som jeg dog ikke skal unde lade allerede at komme ind paa her. Det er nemlig gjort gældende, at den Maade, hvorpaa den almindelige Lov, som vi siden komme til, fordeler Refusionen af Udelserne mellem Opholdskommunen og Forsørgelseskommunen, idet $\frac{3}{4}$ af Forsørgelsen refunderes af Forsørgelseskommunen, egentlig ikke passer her, her er der ingen Grund til ikke at lade Refusionen omfatte det hele. Det er et Punkt, som jeg dog ikke skal indlade mig nærmere paa. Jeg tror alligevel der er en uløselig Sammenhæng i dette Punkt mellem dette Forslag og det andet almindelige Forslag og at, hvad der vedtages her, maa blive bestemmende for den anden. Uagtet jeg for mit Vedkommende ikke skulde have noget imod, at der stete en Forandring i denne Henseende, vil jeg dog paa ingen Maade kunne sætte det som en Betingelse for min Tilslutning til Forslaget, at der stete en Forandring. Jeg maa for mit Vedkommende anbefale denne Sag, dette Forslag til Tingets Overvejelse, og gunstige Overvejelse, med den bestemte Forhaabning, at det maatte kunne lykkes at gennemføre det i denne Samling.

Mourier-Petersen: Jeg ønsker kun med nogle faa Ord at gøre Rede for mit Standpunkt i denne Sag. Jeg har altid tænkt mig, at Alderdomsforsørgelsesproblemalet, naar det skulde have sin Løsning, da maatte løses ved Hjælp af en billig